

Kostarika

Vážně se omlouvám za to, jak jsem nevěřila, že ten jet lag fakt existuje. Mám ho. Ale nese to s sebou i jisté výhody, neboť jsem od 4:30 v provozu.

Pan majitel je naštěstí taktéž ranní ptáče (ten ale spíš kvůli věku) a už mi připravuje kávu. Používá k tomu takové speciální síto, tady v Kostarice celkem běžné.

Bála jsem se, že moje angličtina nestojí za nic, ale pán má nakonec co dělat, aby všechno moje kecání unesl... Po dvou hodinách mi víceméně nařizuje, abych šla na procházku.

Tak teda jdu.

San José není fotogenické město. Najdete zde spoustu ulic pokrytých odpadky, kde visí ve vzduchu strašný puch. Na autobusové nádraží, odkud zítra pojedu dál, a dnes si ho chci s předstihem prohlédnout, se jde přes šílený downtown. Kromě odpadků a puchu je tu i spousta mužů tmavší pleti. Tvářím se sebevědomě, jako že přesně vím, kde jsem a kam směřuju. Určitě to pomáhá...

„You should be careful, baby,“ slyším za sebou a v tu chvíli jsem rozhodnutá jet ráno Uberem. Peníze nepeníze. (Vidíš, jak jsem rozumná, mami?)

Pryč odsud! Nádraží jsem našla, a tak se vydávám do centra. Shodou okolností se tady zrovna něco slaví... Buďto den dětí, nebo den psů, anebo to mají ve stejné kategorii.

V největším parku hlavního města jsem si představovala palmy, tukany, banány na stromech... Nacházím tu banány v kelímku a polovinu kostarické populace. Kupuju si čerstvou pomerančovou šťávu a nenápadně se ujišťuju, že jsem za ni opravdu zaplatila čtyřicet korun, a ne čtyři tisíce. Už z toho přepočítávání šílím, a to jsem sotva přijela!

Cestou zpátky ještě nasávám atmosféru čínské čtvrti, kde se zastavuju pro opalovací krém (neptejte se na cenu), a spoustu dalších věcí,